

En
Efterlevende Ægte = Fælleds
Matte og korte Tanker,

I Anledning

af

Den Betædle og Velbyrdige Frue,

Frue Berg = Raadinde

Saren Catharina

Blichfelds

nee de Schleichers

Dødelige Afgang,

Paa

Bergverket i Sundhordlehn, om Natten Kl. 2, til den 17. May 1767.

Hvis Legems

Jordiske Levninger Christssommelig er til Hvile nedsat
udi Olve Kirke den 5te Junii 1767.

Imprimatur,

FRIDRICH ARENTZ.

BERGEN,

Trykt hos Kongel. Majest. privilegeret Bogtrykker, Christoph Kothers.

A

ch! Afmagts-fulde Krop, hvor er din Siæles Kræfter?
Hvad er det dig nedslaaer? Hvad Sukker du vel efter?
Beveg dit kolde Blod; Kald ikkun paa dit Hierte,
Skiont at du neppe fand, dig kiende selv for Smerte.

Kom matte Tænke-Kraft, som ligger hen i Dvale,
Er Hiertet skiont beklemmt, hør de g en Troste-Tale,
Du føler vel et Tab, som saarer, trykker need,
Det som du holdte for Een stor Lyksalighed.

Det vist nok og saa var, af det i Verden findes,
Den største Herlighed, som ey kand større vindes;
Det var Din fiere Ben, det var Din Egte-Mage,
Det var den Beste, som der kunde Dig behage.

Hun eenig var med Dig, i alt det som Hun kunde
Til sin Guds Lov og Priis, udrette og udgrunde,
Hun eenig og saa var, til Kierlighed at øve,
Dg paa Gudsfrugt og Dyd, udviste ægte-Prove.

Hun søgte Benskab med, De Hende saardte, trængte,
Bed at de Sirachs Raad (*) ey billig estertenkte, 34. Cap. 22. 23. v.
Hun vilde Fattige, med hvad Hun hielp kunde,
Belvillig giue hen, og hver det Beste unde.

Af saadan Levnets Lob vi vist nok ey bør tvile,
At jo Guds Villie var, Hun skulle hastig tile
Fra Verdens Synde-Flok, hvoraf paa GUD saae tænker,
Men Mængden søger meest at øve Ondskabs Rænker.

Hvem skulle ønske Dig blant slige Folk at være,
Som ikke søger GUDS, men kun sin egen Vere?
Ja tænker ikkun paa sit Pund at grave ned,
At GUD og Næsten ey blir mindste Frugt beteed.

Ja vel! det er vel saa, Din Kierest' Ben blev frie
Fra Verdens Menneker, deres Had og Brynderie;
Men, hvad er det at døe? Er det for Alle liige?
Kand det vel kaldes godt? for Fattige og Niige?

Ja, Verdens Fattigdom kand ingen Forstiel giøre,
I den Lyksalighed, som Døden kand tilføre,
Men! Rigdom den er laant, derfor maa Regnskab giøres,
Om den er saa anvendt, at vi til GUD kand føres.

Den Skiebne, som os her i Verden kand tilstøde,
Kand indtet giøre til, vi jo for GUD kand møde,
Med Troens Lampe tendt, naar han os til sig kalder,
Hvad Tid at det og skeer, i ung og gammel Alder,

Men det som Forssiel gjør i Dødens tvende Bæne,
Det er Gudsfrugtighed, og Dyden ret at æne,
Saa at vi elske GUD af Hjertets Troe og Kræfter,
Vor Næste, som os selv i Kierlighed tilhæfter.

Og, naar vi dette ret i Verden har udøvet,
I hvad ved Skiebnen end i Verden vi har prøvet,
Vi da vist vandre skal ved Døden til den Glæde,
I evig Salighed, GUDS Priis bestandig gæde.

Ach! Sorrhigfulde Siel! tænk efter disse Tanker,
Du vist nok finde skal det, Hjertets Trost indsanter,
Og til Oplivelse en Hjerte-Styrkning under,
Saa du i Hjertens Troe til GUD med Lov udbrænder.

Betragt nu allerførst, om du kand Mangel finde
Paa Tid og Gierninger, at jo Din Egte-Dvinde
Opfyldte alt det, som en Dvinde kand udføre,
I hvor lang Tid end Hun Sig udi Verden røre.

Hun vorte op i Dyd, har Jomfrue-Kronens Ære,
Indtil Hun værdig kom i Egtestand at være,
Hun og en Moder blev, Sin Tid i Gudsfrugt endte,
Hun døde Salig hen; Hvem kand vel meere vente?

Tak! derfor milde GUD! Tak for din store Raade,
At du har friet vel, min Egte-Ben fra Baades
Du gav mig Hende selv, du har og Hende taget,
Vel syntes Tiden kort, men var, som dig behaget.

Tænk videre omkring, tænk paa indskrænket Raade,
Vi seer vel enkle Ting, af GUDS Almagt og Raade,
Men som vor Legeme, indskrænket Rom kun haver,
Saa og vor Tanke-Kraft, har visse grændse gaver.

Vi derfor vist nok maae, Fornuften fangen i tage,
I Troens Lydighed, og en paa noget Klage,
Som flyder fra vor GUD, thi! alt os tien til Gode,
Naar vi GUD elske ret, og falder ham til Fode.

Lad skee da hvad der vil, lad Skiebnen tung kun være,
Lad Døden falde an, Det skeer dog GUD til Ære,
Det gjør en mindste Skaar, i evig Salighed,
Som GUD af Raade har, de Troende bereed.

Tak! derfor Almagts GUD, for Fødsel, Skiebne, Død,
For det vi nyde Got, ja og for Modgangs Stød,
Men! lær os naadig GUD, ret Kierlighed at øve,
At vi paa Gudsfrugt kand, til Døden viise Prove.

Utskeeds Taksigelse.

Gudsfrøgtig Syndig Ven! O! Kiærlig Egetemage!
Nu Himmelsalige! Tak! for de korte Dage,
Som vi har levet her, O søde Egte-Stand,
Tak for ald Kiærlighed, Tak for jeg var Din Mand.
Tak for Din Omsorgs Ild, Tak for Opvartning skion,
Tak for hver Savnetag, Tak og for Fælleds Son,
Fornemmelig hav Tak, for hver et Suk og Ord,
Du med mig ydet har, til GUD paa denne Jord.

☠ ☠ ☠
Ach! — Ach! — Ach! — Jeg hiiger til den Glæde,
Til Dig min Egte-Ven, i Himmerig at træde.
Dog kiedes jeg en ved, den trange Stie at vandre,
Indtil GUDs Billie er, min Tilstand at forandre.

